

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 sierpnia 2018 r.

Pozycja 128

POSTANOWIENIE z dnia 28 czerwca 2018 r. Sygn. akt Ts 107/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący i sprawozdawca
Julia Przyłębska
Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 23 października 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K.K.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 11 maja 2017 r. (data nadania) K.K. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) oraz art. 86 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 2204) są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 23 października 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu przedmiotowej skardze konstytucyjnej, ponieważ została wniesiona po upływie ustawowego terminu do jej wniesienia, co stanowiło samodzielną podstawę odmowy nadania jej dalszego biegu.

Na powyższe postanowienie skarżący wniósł – w ustawowym terminie – zażalenie. W zażaleniu skarżący zarzucił Trybunałowi naruszenie art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) przez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegające na niezasadnym przyjęciu, że „wniosek o ustanowienie pełnomocnika powoduje jedynie zawieszenie biegu terminu do złożenia skargi konstytucyjnej, a po ustanowieniu pełnomocnika termin ten biegnie w dalszym ciągu, gdy tymczasem przepis ten wyraźnie stanowi o wznowieniu biegu terminu”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Zdaniem skarżącego, w postanowieniu o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, Trybunał dokonał błędnej wykładni art. 44 ust. 3 pkt 1 u.o.t.p. TK. W ocenie skarżącego, w chwili ustanowienia pełnomocnika z urzędu, dochodzi do wznowienia terminu na złożenie skargi, co oznacza, że termin ten rozpoczyna swój bieg na nowo.

3. Trybunał stwierdza, że zarzut ten jest pozbawiony podstaw. Sytuacja, w której skarżący nie może ponieść kosztów pomocy prawnej i składa wniosek o ustanowienie dla siebie pełnomocnika z urzędu – zgodnie z art. 44 ust. 3 pkt 1 u.o.t.p. TK – wstrzymuje bieg terminu na złożenie skargi konstytucyjnej. Dzięki temu okres, w jakim skarżący oczekuje na ustanowienie dla siebie pełnomocnika z urzędu, nie wlicza się do biegu terminu na wniesienie skargi konstytucyjnej.

Złożenie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu nie przerywa więc biegu terminu do wniesienia skargi. Z chwilą ustanowienia pełnomocnika, termin ten biegnie dalej (por. postanowienie TK z 12 października 2017 r., sygn. akt Ts 255/16; OTK ZU B/2017, poz. 232 oraz przywołane tam orzecznictwo).

4. W zaskarżonym postanowieniu Trybunał prawidłowo stwierdził i należycie uzasadnił, że skarga złożona została po upływie ustawowego terminu do jej wniesienia. Termin rozpoczął swój bieg 4 maja 2016 r. (data doręczenia ostatecznego orzeczenia). Wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu wniesiono 22 czerwca 2016 r. (wstrzymanie biegu terminu). 7 marca 2017 r. doręczono pełnomocnikowi pismo ustanawiające go pełnomocnikiem z urzędu, dlatego 8 marca 2017 r. bieg terminu do wniesienia skargi został wznowiony. Skarga konstytucyjna została wniesiona 11 maja 2017 r., mimo że termin do jej wniesienia upłynął 19 kwietnia 2017 r.

5. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie odpowiada prawu. W ocenie Trybunału, zarzuty podniesione w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w zaskarżonym postanowieniu i dlatego nie zasługują na uwzględnienie.

W związku z powyższym, na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK, Trybunał postanowił jak w sentencji.